

Sygn. akt VP 375/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w Rybniku V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wiesław Jakubiec

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: starszy protokolant sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu 23 listopada 2018 roku w Rybniku

sprawy z powództwa **P. P.**

przeciwko Spółka (...) S.A. w B.

o świadczenie rekompensacyjne z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla,

1. zasądza od pozwanej Spółki (...) S.A. w B. na rzecz powoda P. P. (P.) kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) tytułem świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla,
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
3. nakazuje pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Sygn. akt V P 375/18

UZASADNIENIE

W pozwie (odwołaniu) powód P. P. wniósł o zasądzenie od Spółki (...) S.A. w B. 10 000 zł świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraconego węgla. Uzasadnił, że przyznano mu rentę rodzinną po zmarłym ojcu. (vide k. 3)

W odpowiedzi na ww. pozew strona pozwana wniosła o jego oddalenie wskazując, że powód nie jest „osobą uprawnioną” w rozumieniu ustawy z 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz. U. z 2017, poz. 1971), gdyż wraz z wnioskiem nie przedłożył dokumentów potwierdzających posiadanie przez jego ojca statusu rencisty lub emeryta. (vide k. 23)

Sąd ustalił:

Ojciec powoda M. P. pracował w KWK (...) od 1 lipca 1985 roku do 4 lipca 2013 roku. Od 5 lipca 2013 roku pobierał rentę i był uprawniony do deputatu węglowego w wysokości 3 ton rocznie. M. P. zmarł 4 września 2013 roku. Przed śmiercią nie pobrał deputatu węglowego za okres 2 miesięcy 2013 roku.

Dowód: pismo (...) z 6 kwietnia 2018 roku k. 4, zaświadczenie zwolnienia z pracy k. 6, decyzja o przyznaniu renty k. 7, odpis skrócony aktu zgonu k. 5, przesłuchanie powoda k. 49v, akta osobowe M. P..

Na mocy decyzji z 27 grudnia 2013 roku powodowi po śmierci ojca przyznano rentę rodzinną. Od tej chwili powód był uprawniony do deputatu węglowego.

Dowód: decyzja z 27 grudnia 2013 roku k. 8-9, decyzja o przeliczeniu renty k. 10, pisma (...) z 9 i 18 października 2018 roku k. 55 i 58, przesłuchanie powoda k. 49v.

Decyzją z 27 marca 2018 roku pozwana nie przyznała powodowi świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Uzasadniła, że śmierć jego ojca nastąpiła w czasie trwania stosunku pracy, a zatem nie nabył on uprawnień do emerytury/renty.

Dowód: decyzja z 27 marca 2018 roku k. 11.

Powyższy stan faktyczny a Sąd ustalił go w oparciu dowody ze wskazanych wyżej dokumentów a także na podstawie dowodu z przesłuchania powoda, który łącznie z dowodami z dokumentów tworzył spójny i logiczny obraz sprawy.

Podstawą ustaleń faktycznych nie stały się dowody z orzeczenia komisji lekarskiej i deklaracji PIT 40A, gdyż nie zawierały one żadnych informacji pozwalających na ustalenie faktów istotnych dla sprawy.

Błędne jest twierdzenie pozwanej wyrażone w decyzji odmawiającej prawa do rekompensaty, iż ojciec powoda zmarł w czasie trwania jego stosunku pracy. Jak wynika z zaświadczenia pracy, akt osobowych i pisma (...) od 5 lipca 2013 roku pobierał rentę a zmarł 4 września 2013 roku. W chwili śmierci był więc rencistą a nie pracownikiem. Pozwana w pismach procesowych podnosiła też, że powód nie wykazał, by jego ojciec posiadał prawo do bezpłatnego węgla i je realizował – zdaniem pozwanej z zaświadczeń (...) wynika, że deputatu za 2013 rok nie pobrał. M. P. rzeczywiście nie pobrał deputatu węglowego, ale jedynie za 2 miesiące 2013 roku, jednak uprawnienie do tego deputatu (najpierw jako pracownikowi a później renciście) mu przysługiwało, co (...) jednoznacznie wskazuje w treści składanych zaświadczeń.

Sąd zważył:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Jak stanowi art. 3 w zw. z art. 4 ustawy z 12 października 2017 r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz. U. z 2017, poz. 1971) świadczenie rekompensacyjne przysługuje osobie uprawnionej w wysokości 10 000 zł.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a ww. ustawy „osobą uprawnioną” do przedmiotowego świadczenia jest emeryt i rencista mający ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zwanej dalej „rentą”, i pobierających to świadczenie, uprawnionych w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury lub renty do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy, na skutek zawartych porozumień lub dokonanych wypowiedzeń. Osobami uprawnionymi są też wdowy, wdowców i sieroty mających ustalone prawo do renty rodzinnej po osobie, o której mowa w lit. a (art. 2 ust. 1 lit. b).

Zmarły M. P. był rencistą mającym ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy i pobierającym to świadczenie, uprawnionym w trakcie pobierania świadczenia z tytułu renty do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym. Zmarły wprawdzie nie pobrał deputatu węglowego za 2 miesiące 2013 roku, jednak fakt ten jest bez

znaczenia, gdyż ustawa uzależnia uzyskanie prawa do świadczenia od tego, czy rencista **był uprawniony do deputatu** a nie od tego, czy faktycznie go pobierał. Okoliczność, że deputat częściowo nie został pobrany wynika z tego, że M. P. zmarł krótko po przyznaniu mu prawa do renty, a nie z tego, że nie miał prawa do deputatu. Deputat węglowy nie jest otrzymywany co miesiąc, ale jest wypłacany raz w roku. Tym samym ojciec powoda spełniał przesłanki z art. 2 ust. 1 lit. a ustawy o świadczeniu rekompensacyjnym. Powód jest sierotą mającą ustalone prawo do renty rodzinnej po ojcu, jest więc jednocześnie osobą uprawnioną do otrzymania świadczenia rekompensacyjnego w myśl art. 2 ust. 1 lit. b ustawy.

W myśl art. 5 ust. 5 ustawy w przypadku gdy wniosek o wypłatę rekompensaty nie zawiera danych, o których mowa w ust. 2, lub nie dołączono do niego dokumentów, o których mowa w ust. 3 pkt 1, lub oświadczenia, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, przedsiębiorstwo wypłacające niezwłocznie wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku lub dołączenia dokumentów lub oświadczenia w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania z pouczeniem, że nieuzupełnienie danych lub niedołączenie dokumentów lub oświadczenia w tym terminie spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpoznania.

W świetle przytoczonego przepisu wskazać należy, że nieuprawnione jest wnioskowanie pozwanej, że powodowi nie należy się świadczenie z tej przyczyny, że nie dołączył do wniosku wszelkich wymaganych dokumentów potwierdzających jego uprawnienie do rekompensaty. Skoro wniosek powoda został rozpatrzony negatywnie, oznacza to, że w ocenie pozwanej powód dołączył do wniosku niezbędną dokumentację, bądź też, jeśli nawet jej nie dołączył od razu, zrobił to po wezwaniu do uzupełnienia wniosku. Jeśli byłoby inaczej, tj. jeśli pozwana stwierdziłaby, że wniosek jest niekompletny, pozostawiłaby go bez rozpoznania. Fakt wydania decyzji dowodzi, że pozwana dysponowała wszelką niezbędną dokumentacją pozwalającą na rozpatrzenie złożonego wniosku. Dodatkowo, na etapie postępowania przed sądem powód przedstawił dowody potwierdzające, że jest osobą uprawnioną do otrzymania rekompensaty a pozwana mimo to nie zmieniła stanowiska procesowego konsekwentnie wnosząc o oddalenie powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie ww. przepisów, orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy i na podstawie na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Pozwana przegrała spór z powodem, wobec czego zobowiązana jest do zwrotu na jego rzecz 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Na podstawie art. 113 ust. 1 w zw. z art. 97 i 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 28 lipca 2005 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 623) Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa 500 zł tytułem kosztów sądowych, których powód nie miał obowiązku uiścić (opłata od pozwu).